

– заохочення колективізму всередині підприємства: атмосфера рівності між працівниками незалежно від займаних посад;

– підтримка балансу впливу та інтересів трьох основних сил, що забезпечують функціонування підприємства: керуючих, працівників та інвесторів.

Підсумовуючи вищезгадане, вибір методики та модель аналізу підприємства залежить від цілей і конкретних завдань, поставлених аналітиком. Узагальнення зарубіжного досвіду показує, що забезпечення фінансово-економічної безпеки на рівні підприємства, регіону, робить істотний вплив на міжнародний авторитет країни. У зв'язку з цим застосування позитивного досвіду зарубіжних країн щодо забезпечення фінансово-економічної безпеки підприємства має стати одним з найважливіших напрямків в стратегії довгострокової перспективи розвитку національної економіки України.

Список використаних джерел:

1. Кривов'язюк І. В. Економічна діагностика: навч. посібник / І. В. Кривов'язюк. – К. : ЦУЛ, 2013. – 456 с.

2. Козаченко Г. В. Економічна безпека підприємства: сутність та механізм забезпечення: монографія / Г. В. Козаченко, В. П. Понамарьов, О. М. Ляшенко. – К. : Лібра, 2003. – 280 с.

ІНТЕРАКТИВНІ ТЕХНОЛОГІЇ У РОЗВИТКУ ПІЗНАВАЛЬНИХ ІНТЕРЕСІВ СТУДЕНТІВ

Янчук І. М., викладач, спеціаліст вищої категорії, Горохівського коледжу ЛНАУ, Борщ К. Ю., студентка, Горохівського коледжу ЛНАУ

На сьогоднішній день вимоги, які висуваються державою, суспільством та роботодавцями до підготовки сучасних фахівців за напрямом підготовки «Облік і оподаткування», зумовлюють пошук таких технологій і методів навчання, які б відповідали світовим вимогам та стандартам освіти, забезпечували б підготовку майбутніх фахівців на високому професійному рівні. Це передбачає впровадження демократичних засад у практику навчального процесу у ВНЗ, використання методик, які допомагають набути соціальних та інтелектуальних навичок. Найбільш результативними є технології, спрямовані на створення суб'єктно-суб'єктних відносин між викладачем і студентами, залучення їх до активної комунікативної взаємодії, встановлення атмосфери взаємоповаги, довіри та відповідальності. Технології, які надають навчальному процесу діалогічного характеру, відносяться до класу інтерактивних.

Використання інтерактивної моделі навчання передбачають моделювання життєвих ситуацій, використання рольових ігор, спільне вирішення проблем. Виключається домінування якого-небудь учасника навчального процесу або будь-якої ідеї. Це вчить, гуманного, демократичного підходу до моделі.

Ознаки інтерактивної моделі навчання:

Позитивне:

- розширення пізнавальних можливостей студентів;
- високий рівень засвоєння знань;
- контроль за рівнем знань;
- викладач виступає в ролі організатора, консультанта;
- між викладачем і студентами в колективі відбувається співпраця.

Негативне:

- на вивчення певної інформації потрібен значний час;
- потребує інших підходів в оцінюванні знань студентів;
- викладач немає певного досвіду щодо такого виду організації навчального процесу;
- недостатньо методичних розробок занять з різних дисциплін.

Інтерактивні технології навчання – це така організація процесу навчання, в якому неможливо неучасть студента в колективному, взаємодоповнюючому, заснованим на взаємодії всіх його учасників процесу навчального пізнання.

Концепції і технології навчання. У процесі навчання можна виділити як мінімум змістовну (чому навчати), процесуальну (як навчати), мотиваційну (як активізувати діяльність учнів) і організаційну (як структурувати діяльність викладача та учнів) сторони. Кожній з цих сторін відповідає ряд концепцій. Так, першій стороні відповідають концепції змістовного узагальнення, генералізації навчального матеріалу, інтеграції навчальних предметів, укрупнення дидактичних одиниць та іншої процесуальної сторін – концепції програмованого, проблемного, інтерактивного навчання. Мотиваційний – концепції мотиваційного забезпечення навчального процесу, формування пізнавальних інтересів і пр. Організаційною – ідеї гуманістичної педагогіки, концепції педагогіки співробітництва, "занурення" у навчальний предмет (М. П. Щетинін), концентрованого навчання. Всі ці концепції в свою чергу забезпечуються технологіями. Наприклад, концепції проблемного навчання відповідають такі його технології: проблемно-діалогове навчання; проблемно-задачного; проблемно-алгоритмічне; проблемно-контекстне; проблемно-модельне; проблемно-модульне; проблемно-комп'ютерне навчання.

Структура заняття із застосуванням інтерактивних технологій

- Мотивація – сфокусувати увагу студентів на проблемі та викликати інтерес до обговорюваної теми;
- Оголошення теми та очікуваних результатів – забезпечити розуміння студентами змісту їхньої діяльності під час заняття
- Надання необхідної інформації – дати інформацію для опрацювання за мінімальний час;
- Інтерактивна вправа – центральна частина заняття практичне засвоєння навчального матеріалу, досягнення поставленої мети заняття;
- Рефлексія – підбиття підсумків, оцінювання результатів заняття, усвідомлення отриманих результатів, пошук проблеми, планування перспективи та корекції.

Технології інтерактивного навчання

Інтерактивні технології кооперативного навчання: це модель організації навчання у малих групах студентів, об'єднаних спільною навчальною метою.

- навчання в парах;
- ротацийні (змінювані) трійки;
- два – чотири – всі разом;
- «карусель»;
- робота в малих групах;
- акваріум

Інтерактивні технології кооперативно – групового навчання:

- передбачають одночасну спільну роботу всієї групи;
- обговорення проблеми в загальному колі;
- ікрофон;
- незакінчені речення;
- мозковий штурм;
- навчаючи – вчусь («Кожен навчає кожного»);
- кейс – метод;
- вирішення проблеми;
- ажурна пилка.

3. Технології ситуативного моделювання (навчання у грі):

– це побудова навчального процесу шляхом включення студента до гри (передусім ігрове моделювання явищ, що вивчаються).

- імітації;
- спрощене судове слухання;
- розігрування ситуацій за ролями („ рольова гра", „ програвання сценки", „ драматизація").

Правила організації інтерактивної роботи студентів на занятті:

1. До роботи повинні бути залучені різною мірою всі студенти.
2. Необхідно дбати про психологічну підготовку студентів. Корисним є різноманітне та постійне стимулювання студентів за активну участь у роботі; надання можливості для самоорганізації та ін.
3. Тих, хто навчається в інтерактиві, не повинно бути багато. Продуктивна робота в малих групах. Кожен має бути почутий.
4. Приміщення має бути спеціально підготовленим. Студенти повинні мати змогу легко пересуватись під час роботи в малих групах. Усі матеріали для роботи малих груп готуються заздалегідь.
5. Під час заняття необхідно дотримуватись регламенту та проявляти терпимість до будь-якої точки зору, уважно вислуховувати всіх учасників, поважаючи їх.
6. Уважно ставитись до студентів під час формування груп.
7. На одному занятті бажано застосовувати 1-2 інтерактивних види роботи.
8. Під час підготовки запитань викладачу необхідно продумувати варіанти можливих відповідей і заздалегідь виробляти критерії оцінки ефективності заняття.

За умови вмілого впровадження інтерактивних технологій в навчальний процес можна констатувати:

- студенти набули культури дискусії;
 - виробилося вміння приймати спільні рішення;
 - поліпшились вміння спілкуватися, доповідати;
 - якісно змінився рівень сприйняття студентами навчального матеріалу – він набув особистісного сенсу, замість
 - “вивчити”, “запам’ятати” стало
 - “обдумати”, “застосувати”;
- якісно змінився рівень володіння головними мисленнєвими операціями – аналізом, синтезом, узагальненням, абстрагуванням

Список використаних джерел:

1. Інтерактивні технології навчання: Теорія, досвід: метод. посіб. авт.-уклад.: / О. Пометун, Л. Пироженко. – Київ : А.П.Н.; 2002, – 136 с.
2. Караван Ю. В., Саницька А. О., Ташак М. С. Нетрадиційні форми лекцій у вищій школі // Електронний ресурс: <http://nauka.zinet.info/15/karavan.php>
3. Комар О. А. Інтерактивна лекція як форма ознайомлення з інтерактивними технологіями у ВНЗ // Електронний ресурс: http://dspace.udpu.org.ua:8080/jspui/bitstream/6789/380/1/interaktivna_lekcia.pdf

ОСОБЛИВОСТІ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ ЕЛЕКТРОННИХ ГРОШЕЙ

Кузуб М. В., ст. викладач, Коновалов Б. Ю., бакалавр, Київський національний торговельно-економічний університет, м. Київ

За останні роки в Україні, так само як і в усьому світі, запроваджуються все більше інновацій у різні сфери життя, зокрема фінансових послуг. Крім того, позитивна динаміка збільшення Інтернет-аудиторії, а також збільшення та розвиток Інтернет-торгівлі призводять до появи нових можливостей – розрахунків за доставлені товари або надані послуги електронними грошима. Саме тому, значний технологічний розвиток, а також поширення електронних платежів та необхідність їх обліку призводять до висвітлення актуальності даної теми. Окремі аспекти сутності такого явища, як електронні гроші розглядають у своїх працях такі українські вчені: В. Міщенко, Т. Валентинова, А. В. Бодюк, І. О. Грубін, О. Махаєва, М. Савлук, О. С. Олексюк, К. А. Ягмур тощо.

Термін “електронні гроші” трактується в постанові Національного Банку України №481 “Положення про електронні гроші” і визнає їх як одиниці вартості, які зберігаються на електронному пристрої, приймаються як засіб платежу іншими, крім емітента особами і є грошовим зобов’язанням емітента[1]. Тобто, по суті це умовні знаки, які також певною мірою залежать від курсу валют, але ніде крім мережі Інтернет не існують. Важливими